τοῦ Ντολμὰ μπαξέ· τὸ Βοσποριανὸ τἀγέρι γλυκοχαδέβει τὴν ψυχή μας· τὰ πουλιὰ ἀπὸ τοὺς παραδεισένιους κήπους τοῦ Γιλντὶζ ἀποχαιρετοῦνε μὲ τὸ ὕστερνό τους κελάδημα τὸν ἥλιο κι ὁ Δ. ἀπαγγέλνει στίχους. Κι ὅτα φτάσαμε στὸ 'Αρνακούτκιοϊ καὶ καθίσαμε στ' ἀκρογιάλι, βουβαθήκαμε κ' οἱ τρεῖς κι ἀφίσαμε τὸ μεγάλο ζουγράφο καὶ τὸ μεγάλο ποιητή, τὸ Βόσπορο, νὰ μᾶς ξεδιπλώνει ζουγραφιὲς ξωτικὲς καὶ νὰ μᾶς τραγουδεῖ νεραϊδένια τραγούδια.

ΙΑ'.

ΠΟΛΗ, τὴν ἴδια μέρα.

Πηγαίνοντας στὸ 'Αρναούτκιοϊ, ἡ ἄμαξα μᾶς περνοῦσε ἀνάμεσ' ἀπὸ παλάτια κι ἀπὸ χαρέμια μὲ τοὺς ἀψηλοὺς τοίχους—ἀληθινὰ τειχιὰ κάστρου. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους στενάζει σκλαβωμένη ἡ 'Ομορφιὰ καὶ ἡ Λευτεριά. Οἱ χανούμισες δὲν εἶναι γυναῖκες, δὲν εἶναι ἀθρῶποι· εἶναι ἁπλὰ ὄργανα τῆς ἀντρίκειας χτηνωδίας. Κ' εἶναι τόσο ὄμορφες!

Ὅπως τὰ πρόβατα, τὶς ἀφίνουν κι αὐτὲς ποῦ καὶ ποῦ νὰ βγαίνουν κοπάδια κοπάδια, δέκα δέκα γιὰ εἴκοσ' εἴκοσι μαζὶ καὶ νὰ πηγαίνουνε σὲ ἔρημα ἀκρογιάλια καὶ σὲ παράμερες πρασινάδες ν' ἀνασαίνουνε λίγο τὸ λεύτερο ἀγέρα. Πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ Χαϊντὰρ πασσᾶ στὸ Μαλτεπὲ μὲ τὸ σιδερόδρομο καὶ περνώντας τουρκοχώρια, τὶς ἔβλεπα ἔτσι στὰ χωράφια, τὸ δεῖλι, νὰ βόσκουνε τὴ λευτεριά. Κι ὁ Κισλάρ-αγας, ἕνας ἀσκημομούρης ἀράπαρος, μὲ τὸ βούρδουλα στὰ χέρια, γιὰ νὰ χαϊδεύει τὰ τρυφερά τους τὰ κορμιά, ὅταν οἱ ματιές τους παραστρατίσουνε.

Τὶς βουρδουλιὲς αὐτὲς τὶς ἄκουσε μιὰ μέρα ὁ Θανάσης. Πήγαινε στὸ Γιλντὶζ μαζὶ μὲ τὸ γιατρὸ ποὺ εἴτανε νὰ κάμει ἐγχείρηση σὲ κάπια κόρη τοῦ ἀδερφοῦ τοῦ Σουλτάνου. Μόλις μπήκανε στὴν περιοχὴ τοῦ Γιλντὶζ, τοὺς ζυγώνει ἕνας Τοῦρκος ἀξιωματικὸς καὶ λέει στὸ γιατρό, ποὺχει τὰ μουστάκια του σηκωμένα τὸν ἀνήφορο, ἀλὰ Κάϊζερ:

—'Εφέντη, νὰ κατεβάστε τὰ μουστάκια σας γιατὶ δῶ μέσα δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ μπαίνει μ' ἀνεβασμένα τὰ μουστάκια.

Κι ὁ γιατρός:

— Τί φταίω γὼ σὰν ὁ 'Αλλὰχ μοῦ τἄφτιαξε ἔτσι τὰ μουστάκια μου;

Καὶ προχώρησε. Ὁ Θανάσης κρατώντας τὴ θήκη μὲ τὰ ἐργαλεῖα ἀκλουθοῦσε κουνώντας τὰ χέρια του:

—Ἔ, τσελεπῆ! τοῦ λέει ἄλλος ἀξιωματικός. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κουνᾶς τὰ χέρια σου δῶ μέσα! Σταύρωσ' τα γλήγορα!

— Δὲν μπορῶ νὰν τὰ σταυρώσω, γιατὶ θὰ μοῦ πέσουν τὰ ἐργαλεῖα!

Ὁ ἀξιωματικὸς βρῆκε, φαίνεται, λογικὰ τὰ λόγια τοῦ Θανάση κ' ἔτσι τὸν ἄφισε νὰ βαδίζει λεβέντικα στοὺς Σουλτανικοὺς κήπους, ὅπου ὅλα τὰ χέρια εἶναι σταυρωμένα κι ὅλα τὰ μουστάκια κ' οἱ ψυχὲς γυρμένα τὸν κατήφορο.

Ἂς εἶναι. Παραστράτησα καὶ ξαναγυρίζω σὲ κεῖνο ποῦθελα νὰ σοῦ πῶ. Ὅταν μπῆκε ὁ γιατρὸς μὲ τὸ Θανάση στὸ Παλάτι γιὰ τὴν ἐγχείρηση, οἱ χανούμισες στριμωμένες πίσω ἀπὸ τὰ καφάσια φώναζαν Τούρκικα:

— Τί ὄμορφος ἄντρας! Τί λεβέντης!...

Κι ὁ Θανάσης, ποῦναι ἀληθινὰ ὀμορφάθρωπος, τἄκουγε αὐτὰ καὶ καμάρωνε, ὅταν ξάφνου ἀκούει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ τὸν ἔκαμε νἀνατριχιάσει. Ἄκουσε ἄγριες βουρδουλιὲς κι ἄκουσε τὶς χανούμισες νὰ ξεφωνίζουν καὶ νὰ λαχταροῦν ἀπὸ τὸν πόνο. Τὰ πρόβατα εἴχανε λοξοδρομήσει κι ὁ Κισλάραγας τὰ γύριζε μὲ τὶς βουρδουλιὲς στὸν ἴσιο δρόμο—στὸ δρόμο τῆς χτηνώδικης σκλαβιᾶς.

Ὅτα μᾶς τὸ δηγότανε αὐτὰ ὁ Θανάσης, δὲν μπορῶ νὰ πάρω ὅρκο πὼς δὲν καμάρωνε λίγο ποὺ δαρθήκανε τόσα ὄμορφα κορμιὰ γιὰ χάρη του.

ΙΞΙΟΝΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Βγῆκε τελευταῖα καὶ πουλιέται 2 δρ. στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ».

Ἡ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Υ. προστασίαν τῆς Α Μ τοῦ Βασιλέως, *Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία δηλοῖ*, ὅτι τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν αὐτῆς *(Γεωργικῆς, Βιομηχανικῆς, Ἐμπορικῆς, Μηχανουργικῆς, Ἀρχιτεκτονικῆς)*, ἄρχονται τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου, αἱ δὲ ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20ῆς Αὐγούστου. Πρόγραμμα ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς τοὺς αἰτοῦντας.

ΤΟ ΑΥΤΑΡΩΜΑ

Θὰ σᾶς δηγηθῶ κάτι, ποὺ βλέπω τώρα κάμποσες μέρες, ἐδῶ στὸ ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ κάθουμαι, κοντὰ στὸ δρόμο ποὺ ἑνώνει τὰ δυὸ χωριά, ἕνα δρόμο ὁλόϊσο στρωμένο μὲ κοκκινόχωμα, ποὺ σκίζει τὸν ἀπέραντο καταπράσινο κάμπο, τὸ σκεπασμένο ἀπὸ σταφίδες κι ἀμπέλια. Κάθε μέρα βλέπω νὰ ξετυλίγεται μπροστά μου τὸ ἴδιο θέαμα, ἔτσι ταχτικά. ἔτσι ἥσυχα, σὰ νὰ εἶναι ἕνα κομμάτι ζωῆς σὲ τοῦτον τὸν τόπο.

Κάθε πρωΐ πρὶ βγῇ ὁ ἥλιος, περνᾶνε τρεῖς χωροφυλάκοι. Ὁ ἕνας εἶναι μισόκοπος νωματάρχης μὲ ἄγρια ψαρὰ μουστάκια, ποὺ πέφτοντας σκεπάζουν τὰ χεῖλα του, καβάλλα σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο μὲ μακρυὰ νουρά. Οἱ ἄλλοι δυό, νέοι, ὁ ἕνας μαυρειδερὸς καὶ ἀμούστακος, ὁ ἄλλος ξανθὸς λιοκαμένος μὲ μικρὸ μουστάκι, κ' οἱ δυὸ καβάλλα σὲ κόκκινα ἄλογα. Κάθε βράδι γυρίζουν πάλε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο μὲ μιὰ συνοδεία ἀπὸ πέντ'-ἕξη χωριάτες. Εἶναι ὅλοι δεμένοι σ' ἕνα σκοινὶ μὲ τὰ χέρια πίσω καὶ προχωρᾶνε μπροστὰ ἀμίλητοι, μὲ σκυμμένα κεφάλια, ἐνῶ ἀκλουθᾶν οἱ χωροφυλάκοι. Ὁ νωματάρχης κρατάει τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ, ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ φύγουν. Καὶ αὐτὸ γίνεται καθεμέρα. Ὀφειλέτες τοῦ δημοσίου ποὺ τοὺς πιάνουν στὰ χωριὰ καὶ τοὺς πηγαίνουν στὴν ἕδρα τοῦ δήμου, στὴν ἀστυνομία.

Σήμερα φαίνεται δὲν πῆγε καλὰ ἡ δουλειὰ τοῦ νωματάρχη. Ἔπιασε ἕνα μονάχα καὶ τὸν ἔστειλε μὲ τὸν ἕνα χωροφύλακα, τὸν ξανθό. Εἶναι βράδι-βράδι ποὺ περνᾶνε μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ ἥλιος βασιλεύει κόκκινος κόκκινος στὸ βουνὸ τ' ἀντικρυνοῦ νησιοῦ, χρυσίζοντας κάτι συγνεφάκια στὴ δύση καὶ ροδίζοντας τὰ βουνὰ τῆς ἀνατολῆς. Οἱ στερνὲς ἀχτίδες του πέφτουν καὶ φωτίζουν τὰ πρόσωπά τους. Ὁ δεμένος εἶναι ἕνας νέος μὲ μεγάλη μύτη καὶ σουβλερὸ πηγοῦνι σκεπασμένο ἀπὸ ἀραιὸ γένι. Προχωράει σκυμμένος καθὼς τοῦχουν τὰ χέρια δεμένα πίσω, κ' ἡ ὄψη του δείχνει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ὑποταγμένος στὴ μοῖρα του καὶ ποὺ τὸ μυαλό του μὴ νοιώθοντας δύναμη νἀντισταθῇ στὰ χτυπήματά της, ἔχει πάψει νὰ συλλογίζεται τὸ παραμικρό. Ὁ χωροφύλακας ἔχει περάσει τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ στὴ σέλα κ' εἶναι ἀφισμένος τεμπέλικα ἀπάνου στἄλογο,ποὺ παγαίνει σιγὰ-σιγὰ ἀνεβοκατεβάζοντας ρυθμικὰ σὲ κάθε βῆμα τὸ κεφάλι του. Λίγα βήματα πιὸ πίσω ἔρχεται μιὰ γριά. Φαίνεται νὰ εἶναι ἡ μάννα

νὰ ξανανθίσῃ! Νά, γύρω της κλειοῦν οἱ πληγές, πρααίνεται ὁ πόνος, ἡ ἐλπίδα ξαναγεννιέται, μπορεῖ νὰ χαμογελάσῃ ἡ χαρά. Θὰ βαστάξω ἐγὼ μιὰ τέτοια προσβολή; Θἀφήσω νὰ μὲ περιγελάσουν ἔτσι; Ὄχι. Θὰ ξαναρχίσω, θὰ ξανκδοκιμάσω, θὰ βάλω κάτω κάθε ἀντίσταση, θὰ εἶμαι δίχως ἔλεος. —Εἶναι μιὰ γυναίκα ποὺ τὸ ἔταξε αὐτὸ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, ποὺ φούχτωσε τὴ θέλησή της σὰν τὸ τσεκούρι, ποὺ εἶναι ἕτοιμη νὰ κατεβάσῃ τοὺς νέους χτύπους χαμογελῶντας. Τὴ γνωρίζετε ἐσεῖς; Μπῆκε δῶ μέσα μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο, ἔχει μιλήσει μὲ μιὰ φωνὴν ὑπόκωφη, ἔχει προφέρει πρωτήτερα μιὰ λέξη παγερή, ἀκκουμπῶντας ἐννοεῖται πάντα στὸ δικό της τὸ θράσος καὶ στῶν ἀλλωνῶν τὴν ὑποχώρησιν. Τὴ γνωρίζετε;

ΤΖΟΚΟΝΤΑ *(χωρὶς νἀλλάξῃ τρόπο.)* Αὐτὴ ποὺ γνωρίζω ἐγὼ εἶναι διαφορετική. Μονάχα γιατ' εἶναι λυπημένη ἐμπρός σας, μιλάει μὲ χαμηλὴ φωνή. Σέβεται τὸ μεγάλο καὶ πολύπαθον ἔρωτα ποὺ σᾶς κάνει καὶ ζῆτε· θαυμάζει τὴν ἀρετὴ ποὺ σᾶς ὑπερυψώνει. Ὅσο μιλούσατε, καταλαβκινε καλὰ πὼς μόνο γιὰ νὰ παρηγορήσουν μιὰν ἀπερίγραπτη ἀπελπισία τὰ λόγια σας παράσταιναν τὴν εἰκόνα τόσο διαφορετικὴ ἀπ' τὸ ἀληθινὸ τὸ πρόσωπο. Δὲν εἶναι τίποτα τὸ ἀνήλεο σὲ κεῖνη τὴ γυναίκα· μὰ αὐτὴ ἡ ἴδια ὑπακούει σὲ μιὰν ἐξουσία ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι δίχως ἔλεος.

ΣΥΛΒΙΑ *(πικρὰ καὶ περήφανα.)* Ξέρω πὼς εἶστε τεχνίτισα σ' ὅλες τὶς γλῶσσες.

ΤΖΟΚΟΝΤΑ. Τί ὠφελεῖ αὐτὴ ἡ σκληρότη; Τὰ πρῶτά σας τὰ λόγια εἴχανε ἄλλον ἦχο καὶ φαινόταν, ἅμα μοῦ κάνατε μιὰν ἐρώτηση, πὼς ἠθέλατε νὰ μάθετε ἁπλούστατα τὴν ἀλήθεια.

ΣΥΛΒΙΑ. Καὶ ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ δική σας ἡ ἀλήθεια;

ΤΖΟΚΟΝΤΑ. Ἡ ἀλήθεια ποὺ ἔχει ἀξία, στὰ μάτια τὰ δικά μας, εἶναι μιὰ καὶ μόνη: τοῦ Ἔρωτος ἡ ἀλήθεια. Τὸ ξέρετε. Μὰ φοβοῦμαι μὴν πληγώσω.

ΣΥΛΒΙΑ. Μὴ φοβᾶστε μὴν πληγώσετε.

ΤΖΟΚΟΝΤΑ. Ἡ γυναίκα, ποὺ τῆς κάματε τόσες κατηγόριες, ἀγαπήθηκε φλογερὰ καί—ὑπομείνατε νὰ τὸ πῶ—μ' ἕναν ἔνδοξον ἔρωτα. Δὲν κατέβκσε, παρὰ ἀνέβασε ψηλὰ μιὰ δυνατὴ ζωή. Κ' ἐπειδὴ ἡ τελευταία φωνὴ ποὺ ἄκουσε, λίγες ὧρες πρὶν νὰ γείνῃ ἡ πράξη ἡ τρομερή, φωνὴ ἔρωτος εἶταν ἡ τελευταία, πιστεύει πὼς τὴν ἀγαποῦν ἀκόμα. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια ποὺ ἔχει ἀξία.

ΣΥΛΒΙΑ *(ἀκράτητη)* Κάνει λάθος, κάνει λάθος... Κάνετε λάθος! Ἐκεῖνος δὲ σᾶς ἀγαπᾷ πιά, δὲ σᾶς ἀγαπᾷ πιά· ἴσως δὲ σᾶς ἔχει ποτὲ ἀγαπήσει. Δὲν εἶταν ἔρωτας ὁ δικός του, παρὰ φαρμάκωμα, παρὰ πικρὴ σκλαβιά, τρέλλα καὶ λάβρα. Ὅταν ὑπόφερε στὶ προσκέφαλό του, ἡ ἐνθύμηση τοῦ περνοῦσε κἄπου κἄπου στὰ μάτια σὰν ἀστραπὴ τρομάρας. Κλαίγοντας στὰ πόδια μου, εὐλόγησε τὸ αἷμα ποὺ ἔσωσε νὰ τὸν ἀπολυτρώσῃ... Δὲ σᾶς ἀγαπᾷ, δὲ σᾶς ἀγαπᾷ!

ΤΖΟΚΟΝΤΑ Φωνάζει ὁ ἔρωτάς σας σὰ ναυαγισμένος.

ΣΥΛΒΙΑ. Δὲ σᾶς ἀγαπᾷ! Εἴσαστε γι' αὐτόνε σὰν τὴ βρωδόμυγα, τὸν κάνετε μανιακό, τονὲ σπρώξατε στὸ θάνατο.

(Ἀκολουθεῖ)

τοῦ νέου. Στὸ κεφάλι βαστάει ἕνα μπόγο μὲ ροῦχα κρατώντας τα μὲ τὸ ζερβὶ χέρι καὶ στὸ δεξὶ βαστάει τὰ παπούτσια της, ποὺ τἄχει βγαλμένα γιὰ νὰ μὴ τὰ χαλᾶνε τὰ χαλίκια τοῦ δρόμου. Στὸν ὦμο της ἔχει περάσει ἕνα τράστο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεπέχει ἡ ἀγκωνὴ ἑνὸς μεγάλου καρβελιοῦ μαύρου ψωμιοῦ. Μιὰν ἔφραση ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ πόνου καὶ κουρασμοῦ ἔχει ξεχυθεῖ στὸ μαῦρο καὶ ζαρωμένο πρόσωπό της κι ἀπὸ τὸ πονετικὰ μισανοιγμένο στόμα της ξεφεύγει κάπου-κάπου κανένας βαθὺς ἀναστεναγμός. Καὶ προχωρᾶνε μ' ἕνα βῆμα ρυθμικὸ κ' οἱ τρεῖς ἀμίλητοι γιὰ τὸ χωριό, ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεύοντας δὲ φωτίζει πιὰ παρὰ τὴν ψηλὴ κορφὴ τοῦ καμπαναριοῦ.

Τὴ νύχτα ἀργὰ ποὺ τὸ φεγγάρι ἔχει ἀνέβει ψηλὰ χρωματίζοντας τὸ δρόμο ἄσπρο ἀνάμεσα στὴν κατάμαυρη ἔκταση, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωριὸ ἀπαντάω στὸ δρόμο τὸ χωροφύλακα καὶ τὴ γριά. Ὁ χωροφύλακας ἔχει κατέβει ἀπὸ τἄλογο κ' ἔχει περάσει τὸ γκέμι του στὸ χέρι. Παγαίνουν κουβεντιάζοντας μεγαλόφωνα. Τοῦ λέει ἡ γριὰ πὼς πέρσυ εἴχανε θεομηνία. Ἀνήμερα τὴν πρωτομαγιὰ ἔρριξε χαλάζι καὶ κατάστρεψε ὅλα τους τὰ γεννήματα, τὶς σταφίδες, τἀμπέλια κ' εἶχε μεγάλη φτώχεια τὸ χωριό. Ὁ Θεὸς τὄξερε τί χειμῶνα πέρασαν. Εἴτανε, βλέπεις, τῆς τύχης τους νἀρθῇ στὰ πράματα κι ἄλλο ὑπουργεῖο, φιλικὸ τοῦ δημάρχου, καὶ τὸ κατάτρεξε πολὺ τὸ χωριό της, ποὺ πάντα τοῦ στάθηκε ἐνάντιο. Ἔβγαλε ἐντάλματα γιὰ ὅλους, γιὰ νὰ τοὺς βιάσῃ νὰ γυρίσουν μὲ τὸ κόμμα του. Καὶ τοῦ μιλάει ἀκόμα γιὰ τὴ μεγάλη καταστροφὴ ποὺ τοὺς γίνεται, τώρα ἀπάνου στὴν ἐποχὴ τῆς δουλειᾶς.

Νά, τώρα κοντεύουμε νὰ φτάσουμε στὸ σπίτι μου. Ὁ χωροφύλακας, ποὺ περπατάει σκυφτὸς καὶ συλλογισμένος, τῆς ἀπαντάει κ' ἡ φωνή του βγαίνει μ' ἕναν τόνο, σὰ νὰ συμπονάει στὰ λόγια τῆς γριᾶς καὶ σὰ νὰ θέλῃ νἀποκριθῇ σὲ κάτι ἀπορίες, ποὺ ξυπνᾶνε μέσα του. Τῆς λέει πὼς ἔτσι εἶναι οἱ φτωχοί. Πρέπει νὰ κάνουν ὑπομονὴ μὲ τὴν τύχη τους. Τί νὰ γένῃ; Μήπως κ' ἐκεῖνος, ποὺ ἔπιασε τὸ γιό της, φταίει; Ἔτσι διατάζονται, ἔτσι κάνουν. Αὐτὰ ἔχει ἡ φτώχεια κ' ἡ ἀργατειά. Νὰ δουλεύουν καὶ νὰ παγαίνουν φυλακή. Ποιός ξέρει, στὸ χωριό του ἂν κανένας ἄλλος δὲν παγαίνει ἔτσι δεμένο τὸν πατέρα του, τὸν ἀδερφό του. Ἄδικο ποὺ δὲ θἄναι κ' ἐκεῖνος στρατιώτης μπορεῖ νὰ τὸν πιάσῃ κανένας ἄλλος. Κι ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ τρῶνε οἱ μεγάλοι.

Καὶ μιλᾶνε τώρα γιὰ τοὺς μεγάλους, χωρὶς νὰ ξέρουν καλὰ-καλὰ γιὰ ποιούς, σὰ γιὰ κάποια ἀνώτερα ὄντα, σὰ γιὰ αἴτιους τῆς φτώχειας τους καὶ τῆς καταστροφῆς τους, τυράννους τῆς ζωῆς τους, ποὺ κανονίζουν τὴ μοῖρα τους, ποὺ αὐτοὶ δὲ μποροῦνε νὰ τῆς ἀντισταθοῦνε καὶ γιὰ τοῦτο τοὺς ζηλεύουνε περσότερο παρὰ ποὺ τοὺς μισοῦνε.

Τώρα ἔχουμε φτάσει πιὰ στὸ σπίτι. Ἐγὼ τοὺς ἄφισα κ' ἐστάθηκα ἀκολουθώντας τους μὲ τὸ μάτι, καθὼς προχωρᾶν πέρα στὸ σκοτάδι π' ἀπλώνεται μπροστά τους, σιγὰ-σιγὰ ἄνθρωποι κι ἄλογο, ἐκεῖνοι κουβεντιάζοντας, ἐνῶ ἐκεῖνο ρυθμικὰ ἀνεβοκατεβάζει τὸ κεφάλι του σὲ κάθε βῆμα, σὰν ἕνα σημεῖο πὼς μένει τέλεια σύμφωνο στὰ λόγια τους γιὰ τὴν κατάστασή τους καὶ γιὰ τὰ αἴτιά τους, ποὺ, ὅπως κι αὐτὸ στὴ δική του, εἶν' ἀνήμποροι νἀντισταθοῦνε.

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἕκαστον γραμμάτιον ἰσχῦον διὰ τὴν κλήρωσιν 28 Ἰουνίου (11 Ἰουλίου) 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	**100,000**
1 Κέρδος	» »	**25,000**
1 Κέρδος	» »	**10,000**
3 Κέρδη	» »	**5,000**
5 Κέρδη	» »	**1,000**
118 Κέρδη	» »	**100**
537 Κέρδη	» »	**50**
1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		**225,000**

Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπέζας, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ σταθμάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς **δραχ. μίαν** ἕκαστον γραμμάτιον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἡ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ **Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.**

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

(Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη)

5 ἑκατομ. δραχμὲς δανειστηκε ἡ Κυβέρνηση ἀπὸ τὶς διάφορες Τράπεζες (Ἐθνική, Ἰονική, Ἀθηνῶν καὶ Ἀνατολῆς) μὲ 5 ο/ο γιὰ τοὺς πρόστρυνες.—Καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων δανείστηκε 500 χιλ. φρ. χρ. ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῶν Ἀθηνῶν κ' ἔτσι σιγουράραμε τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἄνοιξη.—Τὸ περασμένο Σαβάτο οἱ ὑπάλληλοι (ὁδηγοί, εἰσπράχτορες κλπ.) τῶν Τραμ κηρύξανε γενικὴ ἀπεργία, ποὺ βάσταξε ἕξαμε τἀπομεσήμερο, γιατὶ ἡ Ἑταιρία παραδέχτηκε ὅλα ὅσα τῆς ζητήσανε οἱ ὑπάλληλοί της, δηλ. δέκα ὧρες δουλειὰ τὸ μερονύχτι, αὔξηση τοῦ μισθοῦ κτλ.—Στὴ Σύρα ὁ δάσκαλος Ι. Βογιατζῆς ἔδειρε τόσο ἄγριο ἕνα μαθητοῦδι του ὀχτὼ χρονῶνε, ὥστε τὸ φτωχὸ παιδὶ ἔφτυσε αἷμα κ' ἔπαθε «τυμπανίτη», δηλ. πρήστηκε ἡ κοιλιά του. Ὁ δάσκαλος καταγγέλθηκε καὶ θὰ δικαστεῖ στὸ κακουργοδικεῖο γι' ἀπόπειρα φόνου.—Οἱ διάφορες παραφουσκωμένες πολεμικὲς φῆμες ἐπηρέασαν καὶ τὸ Χρηματιστήριό μας κ' ἔτσι τὴν περασμένη Δευτέρα ὅλα τὰ χαρτιὰ ἀῶν Τραπεζῶν ξεπέσανε σημαντικά, ἔπεσε δηλ. «πανικὸς» στὸ Χριματιστήριο. Εὐτυχῶς μεσοβδόμαδα τὰ χαρτιὰ ἀρχινήσανε πάλι νἀνεβαίνουν.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὴν περασμένη Τετράδη πρωτοπαίχτηκε στὸ θέατρο τῆς Ὁμόνοιας ἡ «Στέλλα Βιολάντη» μὲ μουσικὴ τοῦ Μανώλη Καλομοίρη. Ἡ μουσικὴ ἄρεσε πολὺ καὶ καταχεροκροτήθηκε, καὶ μάλιστα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς τρίτης πράξης καὶ τὸ μεσοβάρεμα.

— Ὁ ποιητὴς Σωτήρης Σκίπης μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὸ Παρίσι καινούριο βιβλίο του, μὲ τὴν «Ἅγια Βαρβάρα», δράμα τετράπραχτο καὶ τὰ «Juvenilia», λυρικὰ ποιήματα. Σήμερα μοναχὰ τὸ ἀναγγέλνουμε τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου, ἀφίνοντας νὰ γράψουμε ἀργότερα τὴ γνώμη μας γι' αὐτό.

— Ὁ νέος κ. Ἀθ. Μίχας ἔβγαλε σὲ ὄμορφο βιβλιαράκι τὰ «Ἀπομνημονεύματα κορης», τὰ «Δυὸ τριαντάφυλλα» καὶ τὸ «Τελευταῖο γράμμα» Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Μίχα πουλιέται δυὸ δραχμές.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. G J. Σᾶς σημειώνουμε μερικὲς λέξες ἐδῶ : Μαγνάδι εἶναι ἀραχνοῦφαντος τέπλος, παραπολὺ λεπτός, σκεδὸν ἀέρινος· ἀπιθώνω=ἀκουμπῶ. Ἀλυχτάω=γαυγίζω· ρεπεθέμελα=ἐρείπια. Ἀλαφροϊσκιωτος εἶναι ὁ βλέπων τῆς Γραφῆς (voyant). Ὅλες αὐτὲς εἶναι πολὺ κοινὲς λέξες, ἴσως γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὶς σημείωσε κι ὁ κ. Ἀγ. Θερ. στὸ σύντομο λεξιλόγιό του.—κ. Μ. Βαρ. στὸ Παρίσι. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 909. Σοῦ στείλαμε τὰ τραγούδια τοῦ κ. Καλομοίρη.—κ. Ἀθ. Λασπόπ. στὴν Ἀλεξάντρεια. Τὸ φύλλο τὸ ζήτησες μοναχός σου μὲ γράμμα στὰ 1906 καὶ πλήρωσες καὶ τὴ συντρομὴ κείνης τῆς χρονιᾶς. Δὲν ταιριάζει λοιπὸν τώρα, καὶ μάλιστα στὸ ἐπάγγελμά σου, νἀρνιέσαι νὰ πληρώσεις τὶς τρεῖς κατοπινὲς χρονιὲς καὶ νὰ λὲς στὸν ἀνταποκριτή μας πὼς τὸ φύλλο σοῦ στέλνεται παράβαιρετα, χωρὶς νἀν τὸ ζητήσεις».—κ L. Ger. Ὁ Πολυλᾶς ἔχει μεταφράσει καὶ τὴν «Ὀδύσσεια». Ὁ κ. Θεοτόκης ἔχει δημοσιέψει στὸ «Νουμᾶ» τὰ πρῶτα βιβλία ἀπὸ τὰ «Γεωργικὰ» τοῦ Βιργίλιου Στὸ «Νουμᾶ» ἀκόμα εἶναι δημοσιεμένο ὁ «Τίμωνας» τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ «Κρίτωνας» τοῦ Πλάτωνα καὶ μερικὰ ἄλλα. Ὁ κ. Πάλλης ἔχει ἐκδώσει καὶ τὸν «Κύκλωπα» τοῦ Εὐριπίδη κι ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος ἔχει μεταφράσει τοῦ Γκαῖτε τὸ «Φάουστ», τὴν «Ἰφιγένεια» καὶ τοῦ Χάουπτμαν τὴ «Βουλιαγμένη Καμπάνα», ποὺ παιχτήκανε στὸ Βασιλικὸ θέατρο, μὰ ποὺ ἀκόμα δὲ βγήκανε σὲ βιβλίο. Κομάτια τους ἔχουνε δημοσιευτεῖ στὸ «Νουμᾶ». Τὰ «Ἐντερμάδια» δὲν ἔχουνε βγεῖ σὲ βιβλίο. «Ἰλιάδα» δὲν ἔχουμε, μὰ ἐλπίζουμε σὲ λίγο νὰ λάβουμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1 Ἐπὶ τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὁριζομένου εἰς 1 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν· πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 τοῖς 0)0· Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδομένου τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 ταῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ ἓξ μῆνας τουλάχιστον.

2 1 2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἓν ἔτος τουλάχιστον.

3 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τουλάχιστον.

3 1 2 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τουλάχιστον.

4 τοῖς 0)0 κατ' ἔτος, διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τουλάχιστον ὡς καὶ διὰ τὰς πέρα τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρα Ἀγγλίας, ἀποδοτέαι ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ;

1 1)2	τοῖς	0)0	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μηνῶν	τουλάχ.
2	»	»	»	»	»	»	1	ἔτους	»
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2	ἐτῶν	»
3	»	»	»	»	»	»	4	»	»
4	»	»	»	»	»	»	5	»	»

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ὁμολογιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κατατοῖς Ὑποκαταστήματι τῆς τραπέζης εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις,

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Νέαι Ἰδέαι τοῦ Τολστόη	Δρ.	2.—
— Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας ὑπὸ Τολστόη	»	1.50
— Κοινωνιολογικὰ παράδοξα. ὑπὸ Μάξ Νορδάου	»	3.—
— Ὁ Βέρθερος τοῦ Γκαῖτε	»	2.—
— Φιλοσοφία τοῦ Γάμου ὑπὸ Debay	»	2.—
— Ἡρωὶς τῆς Μακεδονίας δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Γ. Κούρτη.	»	1.—

Ἅπαντα πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Α. Γαλανοῦ, ὁδὸς Σταδίου 54.